

Onların Hicran Dolu Hikayesi

– redfer · 21 Temmuz 2022

oyuncağın var mı sorusuna
cebinden çıkardığı parmak büyüklüğündeki iki boş kovayı uzatarak
yüzünü kaplayan anlam veremediğim bir sevinçle
cevap veriyordu
işte...

sırtını yaslayarak oturduğu bir duvar bile yoktu
evimiz diye gösterdiği çadırda
çocuk yaşını aşan derin hisler yüklü yüreğiyle anlatıyordu
yedi yaşından beri orada yaşadığını
ailesinin çoğunu
bitmesinden umudu kestiği bir savaşta kaybetmişti

bir mülteci kampında yaşıyor bu çocuk diye
tekrar tekrar hatırlatıyordum kendime
hasret duyduğu şeylerin
oyuncak, kalem, defter değil
tokluk ve güvenlik olduğunu
sık sık unutuyordum

yerinden yurdundan zorla çıkarıldığı
hicrete mecbur kaldığı gibi
heveslerden,
arzulardan,
isteklerden
hatta en basit insani beklentilerden de
belli ki hicret etmişti
çocuk

büyüyünce ne olacaksın diye sorulan soruya
ben büyüyecek miyim
diye gök kubbeyi bile sarsan bir cevap gelir miydi yoksa
her şey o kadar uzaktaydı ki
ne yüzbinlerce kişinin gayri insani şartlarda yaşaması
ne de ölmelerin birer sayı hesabına indirgenmesi

yüreklerde beklenen etkiyi yapıyordu
binlerce kilometre uzakta
öğreniyordum
onların hicran dolu hikayesini

çünkü bu acılar hiçbirimize tanıdık değildi
çünkü çok uzaktaydı
her türlü konforun içinde çeşitli meşgalelerle uğraşmaktan
sıra o uzaklara bir türlü gelmiyordu

sadece birkaç saatlik bir programda seyrettiğimiz bir video
doğrusu herkesin gözlerini yaşartmaya yetiyordu

nasıl olsa her şey aynı sırayla olup bitmeye devam edecekti
biz seyrettiklerimizi unutacaktık
mülteciler de
aynı terk edilmişliklerini yaşamaya devam edecekti

halbuki burası da bir nevi hicret yurdu
bizler de bir çeşit muhacirdik
onları kolayca anlamış olmalıydık
bu devasa farkın sebebi
bizim konfora
onların acıya alışmasıydı

ulaşamayacak kadar uzağa göçmüş olmalıydı
merhamet
mülteci kamplarında
insani yardım malzemelerinin dağıtımını seyrederken
çaresizlikleri
nasıl da ayan beyan görünüyordu

hiçbir şey bilmiyorlardı işte
doğru dürüst bir sıraya dahi geçememeleri
ne kadar büyük bir insanlık suçuydu
sıra sahip oldukları her şeylerini arkalarında bırakıp
çıktıkları umut yolculuğunda
boğulma görüntülerine gelince
vicdanların sular altında kaldığı apaçıkta

işin içinde başka işler olduğunu,
cansız bedenini dalgaların dövdüğü o bebek anlatıyordu dünyaya
gün başlamamıştı henüz ama insanoğlunun duyarsızlığı
o gün önceki tüm rekorlarını kırmıştı
insan merhametten hicret edince
denizlerde boğulan canlar birer sayıya dönüşmüştü
işte...

şefkatten göç etmişti insanlık
acılar görünmez olmuştu.
oysaki insanlığın yurdu merhamet ve şefkatti
zaten tüm kayıplar orayı terk edince başlıyordu
kişiye izzet katan duygular çıkmış olmalıydı dünyamızdan
yoksa birkaç saatten fazla
acılarla hemhal olamayış
başka nasıl açıklanabilirdi

o görüntüler,
ne çok şey kaybettiğimizi anlatıyor
çocuklukla beraber masumiyetten çıkıp gitmiştik
yıllar önce kanaatten göçmüştük
biraz ilerleyinceye
hırslara doğru giden yollar tutmuştuk kendimize
bütün bunların müsebbibi
gönülleri ıssızlaştıran sevgisizlik değil miydi
iyilik ve fedakarlıktan vazgeçmişlik
değil miydi...

geldiğimiz noktada unutmuştuk
şefkatin ve merhametin bir gün herkese lazım olacağını
herkesin yolcu olduğu dünyada
her an kullanılmaya müsait duygular lazımdı bize
merhamet gibi
şefkat gibi

nihayetinde bir sefer halidir yaşamak
yaşayacak bir merhametin olmayışı da işin tuhafliğini gösteriyor
yıllardır süren

kimin kaybettiđi belli olmayan bir savaşta
mülteci olmuřtuk hepimiz

yurdunu, evini barkını, hatıralarını, yakınlarını,
hasılı her şeylerini
kaybedenlerle
merhamet ve řefkatini yitirenlerle beraber
zararımız
kıyas kabul edilemeyecek kadar büyük

savaşın muhacirlerine birkaç damla gözyaşı eşliğinde yapılan
Allah yardım etsin temennisi yetmiyor
sorumluluđumuzu örtmüyor.
iyi gelmiyor
körelen vicdanlara

redfer